

El mussol pallasso

D'entre les aficions preferides del meu pare, a banda de col·leccionar ganivets i tocar el saxofon, hi havia la de cridar mussols i fer gatzara. Sempre portava un nas de pallasso a la butxaca per si feia falta una mica de disbauxa. En presentacions de llibres o actes, quan arribava el torn de preguntes, el pare era el primer a alçar el braç. Sabies que en portava alguna de cap. “Ja dirà alguna merda”, pensava jo. He de confessar que em va costar acostumar-me a la seva habilitat per incomodar els presents amb les seves preguntes sornegueres i els seus comentaris irònics. Però a mesura de veure que el seu desig de provocar era irrefrenable, amb aquella mà gruixuda aixecada i l'espurna múrria brillant-li als ulls mentre esperava que li donessin el torn de paraula, ho vaig acceptar. Amb el temps, em va acabar agradant que ho fes. Fins i tot, me'n vaig sentir orgullós.

Pel que fa als mussols, desconec quan va començar la seva dèria per l'ornitologia mussolística, però el pare coneixia totes les espècies i en sabia imitar el cant. Fa molts anys, durant una nit càlida d'estiu, el pare s'entretenia cridant mussols a la terrassa de Taradell. I, de sobte, un mussol va venir volant fins a la barana. Va ser màgic! No m'imagino què devia pensar el mussol quan va veure que qui el cridava no era una òliba espaterrant, sinó un senyor rodanxó amb un nas de pallasso a la butxaca.

Des d'avui m'aplicaré i intentaré aprendre a parlar l'idioma dels mussols per veure si a mi també em funciona i algun mussol ve a la barana. No crec en la reencarnació i dubto que el pare s'hagi convertit en una au nocturna. Però quan un d'ells respongui al meu cant i vingui fins a la barana li demanaré que, si per casualitat es topa amb el meu pare entre les estrelles, li expliqui que aviat començaré a alçar el braç durant els torns de preguntes, perquè sigui l'humor la capsa que guardi el seu record.